

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันภาษาอังกฤษมีความสำคัญมากในการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้า เนื่องจากภาษาอังกฤษมีบทบาทและความสำคัญต่อวงการต่าง ๆ ทั้งในค้ำนราชการและเอกชน ไม่ว่าจะเป็นวงการการศึกษา ธุรกิจ การเมือง และอุตสาหกรรม การที่ประเทศไทยต้องติดต่อกับชาวต่างประเทศในหลาย ๆ ค้ำนในหลาย ๆ วงการ ทำให้บุคคลที่ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับการติดต่อสัมพันธ์กับชาวต่างประเทศจำเป็นต้องมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับที่จะสามารถทำให้การติดต่อสัมพันธ์นั้นบรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ต้องการได้ ดังนั้นการเตรียมบุคคลให้มีความรู้ความสามารถในการนำภาษาอังกฤษไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานจึงเป็นสิ่งสำคัญ

การเตรียมผู้เรียนให้มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น จำเป็นต้องสอนให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถครบทั้ง ๔ ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับต่าง ๆ ในประเทศไทยก็เป็นการเตรียมผู้เรียนให้มีความรู้ความสามารถใน ๔ ทักษะดังกล่าว แม้ว่าการสอนทั้ง ๔ ทักษะนี้อาจเน้นหนักแต่ละทักษะต่างกันไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษแต่ละประเภท ในการปฏิบัติงานก็เช่นกัน ทักษะทางภาษาทักษะใดทักษะหนึ่งอาจมีความต้องการในการใช้มากกว่าหรือน้อยกว่าอีกทักษะหนึ่ง ทั้งนี้สายงานในแต่ละอาชีพจะเป็นสิ่งกำหนดว่ามีความจำเป็นต้องใช้ทักษะใดมากกว่าหรือน้อยกว่ากัน อย่างไรก็ตามความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น สิ่งที่สำคัญในการใช้ทักษะทางภาษามีไต่อยู่แค่เพียงการใช้มากหรือใช้น้อย แต่อยู่ที่ระดับความสามารถในการใช้ทักษะทางภาษาในแต่ละทักษะคือ ผู้เรียนจะต้องมีความสามารถอยู่ในระดับที่จะสามารถใช้ภาษาอังกฤษในแต่ละทักษะได้อย่างมีประสิทธิภาพตามวัตถุประสงค์ในการปฏิบัติงานของตน

จากความสำคัญของภาษาอังกฤษดังกล่าว หน่วยงานต่าง ๆ ที่รับผิดชอบทางการศึกษาจึงได้จัดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในทุกระดับชั้นและในทุกสถาบันการศึกษา แต่ผลการเรียนการสอนก็ยังไม่บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ตั้งไว้ แม้ว่าสถาบันการศึกษาต่าง ๆ จะได้พัฒนาหลักสูตรและแนวการสอนตลอดมา และเป็นที่ยอมรับกันคืออยู่แล้วว่า ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยนั้นเกิดขึ้นในทุกระดับการศึกษา ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษา

สำหรับปัญหาในระดับอุดมศึกษานั้น ปัญหาหนึ่งที่สำคัญที่สุดคือ ปัญหาที่เกิดขึ้นเมื่อผู้สำเร็จการศึกษานำเอาความรู้ความสามารถไปใช้ในการปฏิบัติงานในการประกอบอาชีพ ซึ่งปัญหานี้ บุญพร้อม อภิรัตน์ (๒๕๒๔ : ๒) ได้กล่าวถึงการสัมภาษณ์ผู้เรียนที่สำเร็จการศึกษาไปแล้วพบว่า ภาษาอังกฤษที่เรียนไปในชั้นเรียนไม่สามารถนำไปใช้ได้ อย่างพอเพียงในการประกอบอาชีพ จากปัญหาดังกล่าวนี้ทำให้ผู้ที่ทำหน้าที่รับผิดชอบทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้พยายามแก้ไขปัญหาค้นหาการพัฒนาหลักสูตรและนำแนวการสอนและวิธีสอนแบบต่าง ๆ มาใช้เพื่อแก้ปัญหา

ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษาจึงได้มีการเปลี่ยนแปลงไป คือมีการจัดการเรียนการสอนตามการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ในสังคม ซึ่งทำให้ลักษณะของภาษาแตกต่างกันไปตามวัตถุประสงค์ของการใช้ด้วย นอกจากนี้หลักสูตรและเนื้อหาที่คำนึงถึงบทบาททางสังคมของผู้เรียนด้วย เนื่องจากผู้เรียนมีวัตถุประสงค์เฉพาะในการเลือกเรียนแต่ละคณะวิชา การเรียนการสอนจึงมุ่งเสนอลักษณะสำคัญทางภาษาที่ผู้เรียนจะสามารถนำไปใช้ได้ตามความต้องการในการประกอบอาชีพของตนเมื่อสำเร็จการศึกษา

การมุ่งเสนอลักษณะสำคัญทางภาษาที่ผู้เรียนจะนำไปใช้ซึ่งแตกต่างกับภาษาอังกฤษที่ใช้กับวัตถุประสงค์ทั่วไป จึงทำให้เกิดมีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (English for Specific Purposes - ESP) ขึ้น เพื่อสนับสนุนการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับความต้องการในการประกอบอาชีพ (นราพร โรจนจันทร์ และ ศิริพร พงษ์สุรพิพัฒน์ , ๒๕๒๔ : ๑ - ๕) ซึ่งภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะนี้มีความแตกต่างจากภาษาอังกฤษทั่วไป ตรงที่

ผู้เรียนมีจุดประสงค์ชัดเจนในการเรียนภาษา คือ ต้องการความรู้ความชำนาญหรือปรับความสามารถทางภาษาให้เข้ากับหน้าที่ในการประกอบอาชีพต่อไป ซึ่งผู้เรียนต้องเรียนภาษาอังกฤษทั่วไปเพื่อให้มีความสามารถในภาษาทุก ๆ ด้านก่อน (พัทน์ น้อยแสงศรี, ๒๕๒๔ : ๑๑)

สำหรับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษานั้น จุดมุ่งหมายสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษนอกเหนือจากการนำไปใช้ในการแสวงหาความรู้จากตำราและแหล่งวิชาการอื่น ๆ เพิ่มเติมจากที่มีในภาษาของตนแล้ว ก็คือการเรียนรู้เพื่อจุดประสงค์ในการประกอบอาชีพของตน ดังที่ กมลรัตน์ จรัสศรีศรี (๒๕๒๔ : ๑) ได้กล่าวถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ จากการวิจัยพบว่าอาจารย์และนักศึกษาทุกกลุ่มสาขาวิชา เห็นว่า ภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็นในการเรียนวิชาเฉพาะ และในการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม จึงควรมีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับแรงจูงใจและความสนใจของผู้เรียน คือ ถ้าผู้เรียนจะไปประกอบอาชีพใดเมื่อสำเร็จการศึกษา ก็ควรต้องสอนภาษาอังกฤษที่จำเป็นต้องใช้ในการประกอบอาชีพนั้น จะทำให้การเรียนบรรลุเป้าหมายสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานได้ เป็นการใช้ทรัพยากรทางเวลา บุคคล และเงิน ที่มีอยู่จำกัดได้อย่างมีประสิทธิภาพที่สุดในการผลิตบัณฑิตออกไปปฏิบัติงานตามสาขาวิชาที่ตนได้ศึกษามา

จากการสำรวจถึงปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษของหน่วยงานต่าง ๆ ในวงการธุรกิจพบว่าหน่วยงานเหล่านั้นใช้ภาษาอังกฤษในปริมาณมากถึงร้อยละ ๔๖.๔๘ (อัจฉรา วงศ์โสธร และ คณะ , ๒๕๒๔ : ๓๑) ซึ่งตรงกับ การสำรวจของ คุษา กาญจนสถิตย์ (๒๕๒๓ : ๒๗๕ - ๒๘๐) เกี่ยวกับความต้องการการใช้ภาษาอังกฤษในวงการธุรกิจ ซึ่งเป็นการศึกษาระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของบุคลากรทั้งในสภาพที่เป็นจริง และที่หน่วยงานต้องการ รวมทั้งศึกษาวัตถุประสงค์ของการใช้ภาษาอังกฤษด้วย ผลการวิจัยพบว่า หน่วยงานต่าง ๆ ในวงการธุรกิจมีความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษในปริมาณมาก ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญอย่างมากสำหรับนักศึกษาในคณะวิชาทางบริหารธุรกิจ และนักศึกษาที่จะไปประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจเมื่อสำเร็จการศึกษา ซึ่งในปัจจุบันนี้เป็นที่ยอมรับกันอยู่แล้วว่า ผู้ที่มีความรู้ความสามารถในด้านภาษาอังกฤษมักจะได้รับความสำเร็จในการประกอบอาชีพของตน

เพิ่มขึ้น นอกจากนั้น การมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษยังเป็นความได้เปรียบ และทำให้ผู้มีความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษมีสถานภาพสูงกว่าผู้ที่ไม่รู้

(S. H. O. Tomori , ๑๙๗๗ : ๑๔๔ - ๑๔๕)

สถาบันเทคโนโลยีสังคมเป็นสถาบันอุดมศึกษา เอกชนสถาบันหนึ่งที่จัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาในคณะวิชาบริหารธุรกิจ ศิลปศาสตร์ และเศรษฐศาสตร์ และได้ผลิตบัณฑิตออกไปปฏิบัติงานแล้วเป็นจำนวนมาก และในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น สถาบัน ฯ ได้จัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความชำนาญในการใช้ภาษาอังกฤษในการประกอบอาชีพได้ ทั้งนี้คณะวิชาที่เปิดสอนในสถาบัน ฯ เป็นคณะวิชาที่ผู้เรียนมีจุดประสงค์ในการเรียนเพื่อให้เกิดความถนัด ความชำนาญในภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการประกอบอาชีพของตน เนื่องจากภาษาอังกฤษมีความสำคัญและจำเป็นสำหรับผู้ที่จะไปประกอบอาชีพเกี่ยวกับธุรกิจ ศิลปศาสตร์ และเศรษฐศาสตร์

สำหรับภาษาอังกฤษที่จัดสอนนั้นเป็นวิชาบังคับพื้นฐานของทุกคณะวิชา และเป็นการฝึกทักษะทางภาษาใน ๔ ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้เกิดความรู้ความสามารถในภาษาทุก ๆ ด้านก่อน ซึ่งเป็นการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทั่วไป รวมทั้งการฝึกทักษะทั้ง ๔ เพื่อให้เกิดความรู้ความชำนาญในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะด้วย ทั้งนี้ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะที่จัดสอนในวิชาบังคับพื้นฐานนั้นมีได้ เป็นรายวิชาเฉพาะ แต่เป็นการจัดสอนสอดแทรกเนื้อหาภาษาอังกฤษที่เกี่ยวกับธุรกิจ รวมทั้งทักษะการแปลด้วย เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของผู้เรียนส่วนใหญ่ เนื่องจากคณะวิชาบริหารธุรกิจเป็นคณะวิชาที่มีจำนวนนักศึกษามากที่สุด นอกจากนี้นักศึกษาที่มีได้เลือกสาขาวิชาในคณะบริหารธุรกิจเป็นสาขาวิชาเอก ก็ยังคงเลือกสาขาวิชาโทในคณะบริหารธุรกิจเป็นส่วนมากด้วย ดังนั้นแนวโน้มของภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนมีความจำเป็นต้องนำไปใช้เมื่อไปประกอบอาชีพนั้น จึงเป็นภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับอาชีพที่อยู่ในวงการธุรกิจเป็นส่วนใหญ่

อย่างไรก็ตามปัญหาหนึ่งที่สถาบัน ฯ ประสบในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษก็คือปัญหาคำานการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในการประกอบอาชีพของผู้สำเร็จการศึกษา จึง

ได้พัฒนาและปรับปรุงการเรียนการสอนตลอดมา และหลังจากการพัฒนาและปรับปรุงในปี พ.ศ. ๒๕๒๔ แล้ว ยังมีใคร่ผู้ใดทำการตรวจสอบเลยว่าผลนั้นเป็นอย่างไร ทั้งนี้การศึกษาความสามารถของผู้สำเร็จการศึกษาในการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในการปฏิบัติงานในอาชีพของคนว่าอยู่ในระดับใด ทั้งตามการรับรู้ของตนเองและผู้บังคับบัญชา จึงเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อจะได้ทราบผลดังกล่าว เพื่อช่วยให้ผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องในการปรับปรุงหลักสูตรและการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ได้ทราบถึงคุณภาพของหลักสูตร แนวการสอน วิธีสอนแบบต่าง ๆ ที่นำมาใช้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื้อหาวิชาที่จัดสอนให้แก่ผู้เรียนนั้นว่า บรรลุวัตถุประสงค์และสอดคล้องกับการนำไปใช้ในการปฏิบัติงานเพียงใด เพื่อจะได้นำผลการศึกษานั้นมาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่อไป การศึกษาความสามารถของผู้สำเร็จการศึกษานี้ เป็นการติดตามผลผลิตของสถาบันการศึกษาที่ผลิตบัณฑิตออกไปประกอบอาชีพตามที่ตนได้รับการศึกษามา ซึ่งเป็นวิธีหนึ่งที่จะได้รับข้อมูลย้อนกลับจากตัวบัณฑิตและจากผู้ใช้บัณฑิต ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการบอกถึงคุณภาพผลผลิตของสถาบันนั้น โดยการศึกษานี้จะช่วยให้ทราบถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับประสิทธิภาพและข้อบกพร่องของหลักสูตรและการเรียนการสอน เพื่อใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

จากปัญหากังกล่าวที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในการปฏิบัติงานและความจำเป็นในการที่จะต้องทราบถึงข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จการศึกษา ทำให้ผู้วิจัยเกิดแรงจูงใจในการศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จการศึกษาจากสถาบันเทคโนโลยีสังคม ตามการรับรู้ของตนเองและของผู้บังคับบัญชา เนื่องจากยังไม่มีผู้ใดทำการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพื่อที่จะเป็นข้อมูลในการค้นหาวิธีการที่จะนำมาปรับปรุงหลักสูตรและการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

- ๑. เพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จการศึกษาจากสถาบันเทคโนโลยีสังคม ตามการรับรู้ของตนเอง
- ๒. เพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จการศึกษาจากสถาบันเทคโนโลยีสังคม ตามการรับรู้ของผู้บังคับบัญชา

๓. เพื่อเปรียบเทียบการรับรู้ของผู้สำเร็จการศึกษาจากสถาบันเทคโนโลยีสังคม และผู้บังคับบัญชาของผู้สำเร็จการศึกษา เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จการศึกษาจากสถาบันเทคโนโลยีสังคม

สมมติฐานในการวิจัย

ในการปฏิบัติงานนั้นนอกจากตัวผู้สำเร็จการศึกษาจะประเมินความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานของคนแล้ว ผู้บังคับบัญชาโดยหน้าที่จะต้องเป็นผู้ให้คำสั่ง สอดส่องดูแล รวมทั้งให้คำแนะนำ เพื่อให้งานนั้นบรรลุเป้าหมาย เป็นผู้ที่รู้จักงานที่ผู้สำเร็จการศึกษาทำ และเป็นผู้ให้คำปรึกษาในงานนั้นด้วย เมื่อต้องตอบข้อความถามของผู้บังคับบัญชาก็จะทราบว่าผู้ที่มีความสามารถเพียงใด ทั้งนี้เมื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษาและผู้บังคับบัญชาของผู้สำเร็จการศึกษาประเมินความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จการศึกษา ผู้บังคับบัญชามักจะประเมินความสามารถของผู้สำเร็จการศึกษาอยู่ในเกณฑ์ที่สูงกว่าผู้สำเร็จการศึกษาประเมินตนเอง ทั้งนี้ เอกราช อุตุระ (๒๕๒๐ : ๖๔ - ๗๔) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับผลการปฏิบัติงานในค่านิยมรู้ความสามารถด้านวิชาช่างและการสอน จากผู้บังคับบัญชาและผู้สำเร็จการศึกษาวิชาเอกอุตสาหกรรมศิลป์ ผลการวิจัยพบว่า ผู้บังคับบัญชาเห็นว่าผลการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จการศึกษาอยู่ในเกณฑ์ดี ส่วนผู้สำเร็จการศึกษาเห็นว่าความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานของตนอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ผลการวิจัยของ กานคา ลือสุทธิวิบูลย์ (๒๕๒๓ : ๖๔ - ๖๖) ซึ่งพบว่า ผลการปฏิบัติงานทุกด้านของมหาลัยทิศทางการวิจัยการศึกษาในทัศนะของผู้บังคับบัญชา อยู่ในเกณฑ์ที่สูงกว่าในทัศนะของมหาลัยทิศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และจากการวิจัยของ สุรีย์ ธรรมเลิศล้ำ (๒๕๒๕ : ๖๖ - ๖๘) พบว่า ความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชาและบัณฑิตต่อความสามารถในการปฏิบัติงานของบัณฑิตมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ ในค่านิยมรู้ ความสามารถทางวิชาการ บุคลิกภาพ และทัศนะต่อวิชาชีพครู

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานว่า การรับรู้ของผู้สำเร็จการศึกษาจากสถาบันเทคโนโลยีสังคม และผู้บังคับบัญชาของผู้สำเร็จการศึกษา เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จการศึกษามีความแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

๑. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นผู้สำเร็จการศึกษาจากสถาบันเทคโนโลยีสังคมในปีการศึกษา ๒๕๒๔ - ๒๕๓๐ และผู้บังคับบัญชาของผู้สำเร็จการศึกษาที่ประกอบอาชีพแล้ว และใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานแต่ต้องมีใช้เป็นกิจการของตนเอง
๒. การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีได้คำนึงถึงองค์ประกอบบางประการที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จการศึกษา องค์ประกอบเหล่านี้ได้แก่ ระเบียบสัปดาห์ อายุ เพศ ฐานะเศรษฐกิจและสังคม และการศึกษาเพิ่มเติมหลังจากจบการศึกษา

ข้อตกลงเบื้องต้น

๑. ผู้วิจัยถือว่าผู้ตอบแบบสอบถามทุกคนได้ให้ข้อมูลที่แท้จริง
๒. ผู้วิจัยถือว่าความคิดเห็นและการรับรู้ของผู้สำเร็จการศึกษา และผู้บังคับบัญชาสามารถบ่งบอกถึงความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จการศึกษาได้

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงาน หมายถึง ความสามารถที่จะนำทักษะทั้ง ๔ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน รวมถึงการนำความสามารถในด้านการแปลไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เหมาะสมกับความจำเป็นในการทำงานในสายอาชีพต่าง ๆ

ผู้สำเร็จการศึกษา หมายถึง นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีจากสถาบันเทคโนโลยีสังคม (วิทยาลัยเกริกเคิม) ระหว่างปีการศึกษา ๒๕๒๔ - ๒๕๓๐ ซึ่งเป็นผู้ได้ประกอบอาชีพแล้ว และใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงาน แต่ต้องมีใช้เป็นกิจการของตนเอง

ผู้บังคับบัญชา หมายถึง ผู้ที่มีอำนาจบังคับบัญชา หรือนายจ้างของผู้สำเร็จการศึกษา และเป็นผู้ที่มีความเข้าใจลักษณะงานที่ผู้สำเร็จการศึกษปฏิบัติอยู่เป็นอย่างดี

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- ๑. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้บริหารสถาบันในการแก้ไขปรับปรุงหรือกำหนดหลักสูตร เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีทักษะทางภาษาเหมาะสมเพื่อการพัฒนาประเทศ
- ๒. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในการปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เพื่อให้ได้บุคลากรที่มีประสิทธิภาพและตรงกับความต้องการของผู้ใช้
- ๓. เพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษที่ใช้ในการปฏิบัติงานต่อไป